

щата какъ брани причинятъ на нѣкой невпненъ челоѡкъ, какъ уборва неправдѣтъ и какъ отдава на злощастника свободѣтъ и го възвраща на челядта му. И наистина Якинтъ беше измивалъ сичкій курсъ на тѣзи наука съ голѣмъ успѣхъ, на сичкитѣ класове зель беше първѣтъ награда за прилѣжаніето и таланта си.

— Та той ще стане единъ риторъ за чудо, казуваше веднѣждъ лицейскій ректоръ на баща му, и отечеството ще му е признателно.

Можете убо въобрази колко този добаръ баща ся оплаши когато видѣ въ таквось късно време трима челоѡци да донасятъ сына му въ къщи въ едно таквось плачевно сѣстояніе.

Слѣдъ като му пуснахмы кръвъ медиктъ каза че първата работа беше да го оставимъ въ сѣвършено спокойствіе и тогава ний оставихмы стаята на болный и на тѣзи нажадена челядъ посредъ благодареніята и бдагословкитѣ на сички.

Дълго време болнаый остана подъ глѣданіето на медиктъ, който съ голѣмо искусство знай да ся бори съ ангела на смъртта като сполучи да счупи косѣтъ му. Забранено беше никакъ да не му споменуватъ за онзи случай, но Якинтъ едвамъ почена да говори и мя повика при одара си да мя пита за предмета, който владѣеше въ сичката му мысалъ.

— Слушай рече ми, азъ некамъ да знамъ на здраво какво стана съ Варвара подиръ онази страшна ношъ?

— Тя е у дама си, рекохъ му. — Гола лѣжа беше, гнусна ако щете, но какво трѣбаше да прави? истина питалъ и распитвалъ бѣхъ за да ся извѣстя нѣщо за неѣ, но нищо не можихъ да ся науча.

— Видѣ ли ѣ ты? повтори.